

Der er ingen tvivl om, at vi med Nicetraktaten står med udvidelsestraktaten. Nicetraktaten er selve adgangsbilletten for udvidelsen af EU. Nu har vi gjort vores hjemmearbejde i EU. Når traktaten så er godkendt af alle landene, der er medlem af EU for tiden, så er vi klar til at modtage de første nye lande fra Øst- og Centraleuropa.

Og det er ikke alene et spørgsmål om ord. Vi kan se, at Kommissionens seneste rapport om de fremskridt, landene har gjort fra november i år, viser, at landene rent faktisk tager nogle store skridt fremad i de her år. Ingen af landene opfylder endnu alle kravene og alle kriterierne. De står foran det sidste seje træk, men enormt store fremskridt er der gjort.

Det er det svenske formandskabs erklærede målsætning at få færdiggjort forhandlingerne om så mange områder som overhovedet muligt. Man tager derfor fat over en bred front. Det betyder også, at vi kommer til at drøfte nogle af de vanskeligste kapitler i traktaten i det næste halve års tid.

Jeg føler en stor pligt til, at vi fra dansk side støtter det svenske formandskab så offensivt, vi overhovedet kan det, og vi kan gøre det ad to veje.

For det første: Vi skal fortsætte med at give teknisk og finansiel støtte til ansøgerlandene i deres indsats for at tilpasse sig EU's arbejde.

For det andet: Vi skal støtte svenskerne for at få tilvejebragt resultatorienterede forhandlingsrum, som giver basis for nye fremskridt. Tiden er ikke til de store politiske programmerklæringer, tiden er til et konkret, praktisk stykke politisk arbejde.

Og så er der Kommissionens rapport, som blev fremlagt i november – ambitiøs, men realistisk, en arbejdsplan for udvidelsesforhandlingernes videre forløb. Kommissionen mener, at det er muligt at gøre forhandlingerne færdige med de bedste ansøgerlande i løbet af år 2002. Og med »de bedste« mener jeg naturligvis de bedst forberedte.

Her ser jeg en spændende sammenhæng mellem det tidspunkt, hvorfra alting begyndte i udvidelsesprocessen, nemlig det danske formandskab i forsommeren 1993, og så det danske formandskab i efteråret 2002. Hvis det her projekt lykkes os, så tegner der sig et billede af, at udvidelsesprocessen og forhandlinger derom kan nå deres afgørende gennembrud fra København til København, fra forsommeren 1993 til efteråret 2002, en tiårig fuldstændig afgørende periode i

europæisk og international historie og i dansk udenrigspolitik.

Den anden svenske hovedprioritet, som vi er helt enige i, er beskæftigelsen. Her spiller det kommende EU-topmøde i Stockholm i næste måned en fuldstændig central rolle. Det er vigtigt gennem vores økonomiske samarbejde at fastholde den stabile fremgang, som er en vigtig del af samarbejdet.

Og jeg skal også minde Folketinget om, at ved Lissabontopmødet i marts måned sidste år satte EU sig nye strategiske mål inden for de næste 10 år. Vi sagde dengang i Lissabon, at vi vil blive den mest konkurrencedygtige og dynamiske videnbaserede økonomi i verden, en økonomi, der kan skabe en holdbar vækst med flere og bedre job og større social samhørighed. Et område, sagde vi, hvor den aktive velfærdsstat i hvert af vore lande er selve grundlaget. Vi har ikke sagt det så tydeligt før, og nu gælder det om at få fulgt det tydeligt op.

Det, der også er det gode ved Lissabontopmødet, og som er den klarhed i opgaverne, vi i virkeligheden får, er, at man taler om den nye åbne koordinationsmetode. Det vil sige en metode, hvor vi opstiller nogle fælles mål, men hvor vi i meget, meget vid udstrækning lader det være op til det enkelte land at nå de mål, vi har opstillet. Vi udveksler gode og dårlige erfaringer, og de værktøjer, vi så tager i brug til at nå vores mål, er i høj, høj grad op til hvert enkelt land.

Det er første gang i Stockholm, at stats- og regeringscheferne får mulighed for at følge op på Lissabonprocessen, og jeg mener, at det er et usædvanlig velegnet tidspunkt, og vi har et godt grundlag for at være en aktiv partner i diskussionen. På det grundlag har jeg også allerede sendt et brev af sted til statsminister Göran Persson om det danske bidrag til Stockholmtopmødet.

For mig er uddannelse, uddannelse og atter uddannelse af vores medarbejdere og lønmodtagere i vore lande et helt centralt svar på den demografiske udfordring. Her har vi i Danmark nogle gode erfaringer, og vi ved jo også af det reformarbejde, vi har været igennem, at livslang læring er et omdrejningspunkt i den fornyelse, som er på vej.

Et andet centralt omdrejningspunkt ved Stockholmmødet er den moderne teknologiske muligheder. Det er helt specielt den stigende globalisering og svaret derpå, der trænger sig forrest. Derfor pegede vi også, stats- og regeringscheferne ved Lissabontopmødet, på en